

prohibits to apply rules stipulated by it for termination of legal entities through their reorganization during the procedure of insolvency (bankruptcy procedure). Such prohibition has established a legal vacuum in case of necessity to apply an enterprise restructuring in a rehabilitation procedure. The Code of Ukraine on Bankruptcy Procedures does not include a special order for legal entity termination during bankruptcy procedures, so a legislator has deprived a debtor an effective method of its solvency restoring and put a creditor under the risk of a duty non-repayment. To overcome the mentioned legislative disadvantage advise to amend the art. 114 of Law of Ukraine «On Joint Stock Companies». The authors have analyzed a Swiss corporate reform. The changes include implementation of interim dividends, payment of which is based on interim balance sheet; legal fixation of «capital band» institute – in accordance with such rules the general meeting of shareholders can authorise the board to increase or decrease the share capital within a certain range; and cancelation of acquisition in kind norms. It was constituted that all mentioned amendments are aimed to provide M&A participants with instruments of transactions structuring, hostile takeovers opposition and take into consideration M&A market trends. The authors have concluded that Ukrainian legislator has a necessity to turn to the Swiss experience for more effective consideration of the latest M&A market trends during a lawmaking process.

Keywords: legal regulation of social relations, M&A, merger, acquisition, reorganisation, joint stock company, securities, contract, business entities.

УДК 346.7:(336.743-028.63)

DOI 10.31558/2786-5835.2022.1.9

Калаченкова Катерина Олександрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри господарського та адміністративного права
Донецького національного університету імені Василя Стуса

Довгань Богдана Вікторівна,

здобувачка вищої освіти СО «Бакалавр»

Донецького національного університету імені Василя Стуса

ЩОДО ВИЗНАННЯ КРИПТОВАЛЮТИ ЗАСОБОМ ПЛАТЕЖУ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВЕ ОБҐРУНТУВАННЯ

Стаття присвячена обґрунтуванню доцільності правового закріплення криптовалюти як засобу платежу в Україні. Досліджено науково-правові позиції на захист окресленого питання з відповідною аргументацією. Встановлено, що більшість науковців, формулюючи поняття криптовалюти або віртуальних активів, використовують словосполучення «циф-

ровий засіб платежу», «одиниця вартості», «засіб здійснення платежів» тощо, а Міжнародний валютний фонд і Європейський центральний банк тлумачить віртуальну валюту через фрази «цифровий вираз вартості» і «вид нерегульованих цифрових грошей» відповідно. Визначено, що первинною функцією криптовалюти є здійснення платежів, а відмова кваліфікувати її в якості форми грошей та заборона використання як засобу платежу суперечить прямому призначенню цієї інновації. Аналіз практики нормативного регулювання криптоактивів у зарубіжних країнах доводить, що багато країн схвально ставляться до повного чи часткового визнання криптовалюти платіжним засобом, серед них: Німеччина (грошова одиниця та форма приватних грошей), Швеція (договірний платіжний засіб), Японія (засіб платежу), США (валюта, форма грошей, об'єкт грошових переказів в окремих штатах), Канада (засіб розрахунку), Іспанія (офіційна платіжна система), Сальвадор (засіб платежу), Сінгапур (визнано засобом обміну, що приймається суспільством або його частиною як платіж за товари або послуги чи в рахунок погашення боргових зобов'язань), Швейцарія (прирівнюється до іноземних валют), Фінляндія (фінансовий інструмент, операції з яким вважаються приватними угодами). Зроблено припущення, що фактором стримування визнання в Україні криптовалюти засобом платежу є загроза потенційної конкуренції криптовалюти з національною грошовою одиницею (гривнею). Наголошено, що подібний підхід дозволяє уникнути негайних правових ризиків для фінансово-економічної системи країни, проте він іде всупереч тенденціям правового регулювання криптоактивів найбільш розвинутими країнами з демократичним устроєм, а також ігнорує їх основне призначення – слугувати платіжним засобом, альтернативним фіатним грошам. Зроблено висновок про доцільність правового визнання криптовалюти платіжним засобом та про можливість сприяння наповненню державного бюджету завдяки відповідним законодавчим змінам в аспекті правового статусу криптоактивів.

Ключові слова: криптовалюта, віртуальні активи, криптоактиви, засіб платежу, одиниця вартості, електронні гроші.

Постановка проблеми. Тривалий час у правовій доктрині точаться дискусії щодо правового режиму віртуальних активів, зокрема і криптовалюти. Вона розглядається як віртуальна валюта, платіжний засіб, інноваційна мережа платежів, платіжна система, транзакційний протокол, новий вид грошей, грошовий сурогат тощо (І. Спільник, О. Ярошук) [1, с. 83]. Частина науковців підтримують позицію віднесення таких активів до одного з об'єктів цивільних прав (речі, зокрема і гроші чи цінні папери / майнові права результати робіт чи послуг / результати інтелектуальної чи творчої діяльності / інформація) або наголошують на потребі виокремлення абсолютно нової категорії (в контексті іншого матеріального чи нематеріального блага) (В. Логойда) [2, с. 154]. Окремі експерти з цього питання, як наприклад, А. Соловйова, висловлюють думку про віднесення віртуальних активів до окремого різновиду майна, яке виступає товаром або є предметом договору міни (А. Соловйова) [3, с. 246] тощо.

Зрештою, вітчизняні парламентарії шляхом прийняття Закону України «Про віртуальні активи» надали віртуальному активу режиму нематеріального блага, що є об'єктом цивільних прав, має вартість та виражене сукупністю даних в електронній формі (п. 1 ст. 1). Однак, такі активи не є засобом платежу на території України та не можуть бути предметом обміну на майно (товари), роботи (послуги) (ч. 7 ст. 4) [4].

Слід зауважити, що ця новела законодавства прямо суперечить меті створення та реалізації криптовалюти як різновиду віртуальних активів, а також тенденціям розвитку економічних відносин у сучасному суспільстві. Саме тому існує потреба комплексного аналізу питання правового закріплення криптовалюти як засобу платежу в Україні з урахуванням позиції науково-правової спільноти, тлумачення криптовалюти на міжнародному рівні, а також практики нормативного регулювання криптоактивів у зарубіжних країнах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Варто зазначити, що на доктринальному рівні проблему визначення правового режиму криптовалюти на національному та зарубіжному рівні досліджували низка науковців-правознавців, серед яких: А. Бурдоносова, М. Дубняк, О. Костюк, О. Кремінський, В. Логойда, В. Михайловський, В. Сілюченко, В. Скрипник, А. Соловійова, І. Спільник, В. Стрельник, К. Токарева, Р. Янковський, О. Ярошук та багато інших. Водночас залишається необхідність проведення подальших досліджень щодо визнання криптовалюти засобом платежу на території України.

Постановка завдання дослідження полягає в обґрунтуванні доцільності правового закріплення криптовалюти як засобу платежу в Україні.

Виклад основного матеріалу. Насамперед слід наголосити, що в Законі України «Про віртуальні активи» поняття «криптовалюта» чи «криптоактив» жодного разу не згадуються. Це стає підґрунтям для множинних тлумачень і породжує певну правову невизначеність щодо того, як співвідносяться між собою категорії «віртуальні активи» та «криптовалюта»: чи ототожнюються, чи співвідносяться, як частина/ ціле та найважливіше – чи взагалі категорія «віртуальні активи» охоплює категорію «криптовалюта». Як зазначає В. Логойда, посилаючись на праці А. Овчаренко: «Віртуальні активи не обмежуються лише криптовалютами і включають ще такі об'єкти, як віртуальні товари (різного роду ігрові активи, облікові записи (accounts) користувачів, стікери тощо), віртуальні токени, доменні імена [2, с. 155]. Зважаючи на те, що каталізатором процесу правового регулювання сфери обігу віртуальних активів в Україні стала саме популяризація продажу криптовалюти та її використання у різних сферах суспільного життя, не виникає сумнівів щодо віднесення криптовалюти до віртуальних активів.

Щодо визнання криптоактивів платіжним засобом, то в наукових колах цьому питанню приділяється значна увага. Відтак, І. Спільник та О. Ярошук визначають криптовалюту як свого роду альтернативну цифрову валюту та тлумачать її як цифровий засіб платежу, створений за кодом, випуск і облік якого у формі цифрових записів про перекази (транзакції) відбувається із застосуванням криптографії (шифрування) в мережі рівноправних анонімних користувачів (пірінгових або P2P системах). Особливістю цього різновиду віртуальних

активів науковці називають можливість здійснювати прямі платежі між сторонами операцій без посередництва фінансової установи або іншої третьої сторони, що пришвидшує здійснення операції і забезпечує її взаємовизначеність. Це і є первісним призначенням криптовалюти [1, с. 83–84, с. 86].

В. Михайловський та О. Костюк пропонують таке визначення криптоактиву: це одиниця вартості, що зберігається на електронному пристрої та використовується як засіб здійснення платежів [5, с. 229].

Прибічником визнання криптовалюти грошовим засобом є В. Логойда, на думку якого «відмова в кваліфікації криптовалюти в якості особливої форми грошей та заборона її використання в якості засобу платежу суперечить прямому призначенню цього інноваційного продукту, його технологічній зручності та антиетатистському менталітету українського народу... Криптовалюта, наприклад її найперший і досі найпопулярніший вид – Bitcoin, була задумана не як нематеріальне благо, а саме як вид приватних грошей, що поєднує переваги готівкових і безготівкових коштів, вільних від будь-яких видів обтяжень (зокрема арештів) і конфіскацій, державного контролю, фінансового моніторингу, обтяжливого валютного регулювання тощо» [2, с. 155].

Також існують визначення віртуальної валюти міжнародними і європейськими інституціями. Наприклад, Міжнародний валютний фонд тлумачить її як цифровий вираз вартості, випущений приватними розробниками та виражений у їх власній розрахунковій одиниці, а Європейський центральний банк – вид нерегульованих цифрових грошей, які випускаються і зазвичай контролюються їх розробниками та використовуються і приймаються членами конкретної віртуальної спільноти [6, с. 1003]. І хоча Європейський центральний банк не визнає криптовалюту засобом платежу, але надане ним роз'яснення нової валюти вказує на зворотне. З обох визначень випливає, що віртуальна валюта розкривається через поняття вартості цифрових грошей, що відповідає її природі та вказує на необхідність здійснювати платежі за її допомогою.

Окрім наукових позицій та офіційних визначень, доцільно також розглянути практику зарубіжних держав щодо визнання криптовалюти грошовим засобом. Відтак, Німеччина визнала Bitcoin розрахунковою грошовою одиницею і формою приватних грошей. У лютому 2018 р. Федеральне міністерство фінансів Федеративної Республіки Німеччина роз'яснило, що віртуальні валюти прирівнюються до законних засобів платежу настільки, наскільки вони були прийняті сторонами угоди як альтернативні договірні і прямі засоби оплати, що не слугують жодній іншій цілі, крім використання якості як засобу платежу [7, с. 113].

У лютому 2020 р. Центральний банк Швеції оголосив про початок тестування першої на території ЄС державної криптовалюти. E-Krona – це традиційні гроші, але в цифровій формі, які випустив та якими керує Центральний банк

країни (на відміну від криптовалюти, яка управляється розрізненими онлайн-спільнотами, а не централізованим органом) [8]. У рішенні від 22 жовтня 2015 р. у справі Хедквіст проти Швеції Bitcoin визнано договірним платіжним засобом. Населення Швеції практично повністю відмовилося від готівки [9, с. 1119].

Уряд Японії у 2017 р. схвалив зміни до Закону «Про банківську діяльність» і офіційно визнав Bitcoin законним засобом платежу [7, с. 13].

Судами США криптовалюта розглядається як «валюта або інша форма грошей». Наприклад, рішенням судді Окружного Східного округу Техасу (Case NO. 4:13-CV-416) Bitcoin було визначено валютою і вирішено питання щодо застосування чинного законодавства до операцій з нею. Суддя Т. Мазант визнав: оскільки Bitcoin можна використовувати як гроші за оплату товарів або обміняти на інші валюти (наприклад, долар, єну, юань тощо), то він є валютою або формою грошей. Однак, в інших штатах ситуація відрізняється: рішенням Окружного суду Флориди (Case NO.: F14-2923) суд ухвалив і проголосив протилежне, що призвело до зняття обвинувачення щодо легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом [10, с. 11]. Водночас штатом Вашингтон цифрова валюта визнається об'єктом грошових переказів на підставі Закону «Про уніфікацію грошових послуг» [11, с. 39].

У Канаді Bitcoin є засобом розрахунку. В Іспанії система біткоїн визнана офіційною платіжною системою [1, с. 86].

Країни Латинської Америки в основному розглядають криптовалюту як легальний актив, допустимий повністю або принаймні частково для цивільного обігу, але заперечують її статус як національних (фіатних) грошей, іноземної (фіатної) валюти та законного платіжного засобу. Проте законодавство Сальвадору у вересні 2021 року визнало її законним засобом платежу – де-факто національною валютою країни. Це надасть децентралізованому фінансовому продукту офіційний статус іноземної валюти в інших країнах світу. У разі успішного продовження цього платіжного експерименту в Сальвадорі актуалізується питання використання криптовалюти, виникне потреба перегляду юридичних формулювань і підходів до кваліфікації криптовалюти як об'єкта цивільних прав в усіх країнах Латинської Америки [12, с. 126].

У Сінгапурі правовий режим цифрових платіжних tokenів у країні було врегульовано у 2019 році, коли це поняття внесли у Закон «Про платіжні послуги» № 2 від 22.02.2019. Згідно з ч. 1 Закону «цифровий платіжний token означає будь-яке цифрове представлення вартості (крім встановлених винятків), яке: а) виражено у вигляді блоку; б) не деноміновано у жодній із валют та не прив'язаний його емітентом до жодної з валют; в) є або має намір бути засобом обміну, що приймається суспільством або його частиною в якості платежу за товари або послуги чи в рахунок погашення боргових зобов'язань...». Загалом на

рівні законодавства, адміністративної або судової практики переважна більшість країн Азії визнає, що справжнім призначенням криптовалюти є виступати засобом платежу за товари/ роботи/ послуги, альтернативним фіатним грошам. Однак лише окремі країни, як-от Японія, Південна Корея, Сінгапур, Таїланд, незаперечно ставляться до такої функції цього інноваційного об'єкта цивільних прав [13, с. 101].

У Швейцарії криптовалюта прирівняна до іноземних валют – операції з нею звільнені від ПДВ, але оподатковуються як майно. У Фінляндії криптовалюта визначається як фінансовий інструмент, операції з ними вважаються приватними угодами і звільнені від ПДВ [14].

Отже, з вищенаведеного випливає, що з наукового погляду криптовалюту можна вважати засобом платежу, навіть більше, її первинна функція полягає саме у розрахунку. Крім того, низка зарубіжних країн досить активно регламентують відповідну новацію на законодавчому рівні, особливо ті, державна політика яких спрямована на цифровізацію та диджиталізацію. Виникає питання, чому законодавство України заперечує перспективу використання криптовалюти як засобу платежу.

Щодо цього В. Скрипник висуває припущення, що існує «загроза потенційної конкуренції криптовалюти з національною грошовою одиницею (гривнею), яка завдяки діям регулятора перетворюється в красиві фантики. Обіг криптовалюти посягає на монополію органів державної влади й управління друку грошей через відсутність будь-яких способів захисту від нього й анонімності операцій, що, у свою чергу, дуже актуально під час протидії незаконному відмиванню грошей і фінансуванню тероризму». А. Ковальчук і С. Стеценко слушно вказують на те, що «з причини неможливого прогнозування макроекономічних й соціальних наслідків розвитку криптовалютного ринку органи української державної влади досі піддають сумніву доцільність визнання цифрових грошей законним платіжним засобом. І це при тому, що, за певними фаховими оцінками, освоюючи правила криптовалютного ринку, контролюючи державні органи мали б змогу прослідкувати: скільки коштували біткоїн, лайткоїн, неймкоїн, піркоїн, фезеркоїн та інші криптовалютні різновиди кілька років назад, а скільки – нині. І з різниці збирати податок. У цьому сенсі заборона заради заборони – це позиція страуса, який ховає голову у пісок. Не помічаючи при цьому те, що є реальним» [11, с. 41].

На думку В. Логойди, Україна імплементує китайську модель, згідно з якою криптовалюта є об'єктом цивільних прав та виокремлюється у новий вид об'єктів – інші нематеріальні блага, а саме віртуальні активи. Подібний підхід дає змогу уникнути негайних правових ризиків для фінансово-економічної системи країни, а також є досить гнучким з погляду правового регулювання, проте він

іде всупереч тенденціям правового регулювання криптоактиву найбільш розвинутими країнами з демократичним устроєм, а також ігнорує її основне призначення – слугувати платіжним засобом, альтернативним фіатним грошам. Науковець пропонує визнати криптовалюту недержавним платіжним засобом, що є цілком обґрунтованим [2, с. 155].

Висновки. Вищенаведені позиції науковців, визначення віртуальної валюти, запропоновані Міжнародним валютним фондом та Європейським центральним банком, практика провідних у сфері технологій, диджиталізації зарубіжних країн свідчить про потребу визнання криптоактивів засобом платежу. Проаналізовано дев'ять держав, які вже успішно легалізували криптовалюту як засіб платежу. Це відповідає природі криптовалюти та суспільним настроям щодо використання цього цифрового інструменту. Крім того, відповідні зміни у законодавстві сприятимуть активному наповненню державного бюджету завдяки розрахунку криптовалютою в різних сферах суспільного життя.

Список використаних джерел

1. Спільник І., Ярошук О. Інституалізація криптовалюти: регулювання, правовий статус, облік і оподаткування. *Міжнародний науковий журнал*. 2020. Вип. 2. С. 81–92.
2. Логойда В. Перспективи врегулювання правового статусу криптовалюти в Україні. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2021. Вип. 63. С. 152–157.
3. Соловійова А. Правова природа криптовалюти в Україні та країнах Континентальної Європи: теоретико-правові підходи. *Молодий вчений*. 2018. № 10(1). С. 243–247.
4. Про віртуальні активи: Закон України від 17 лютого 2022 р. № 2074-IX. *Верховна Рада України*. URL: <https://cutt.ly/PBIB4WY> (дата звернення 11.10.2022).
5. Михайловський В., Костюк О. Визначення поняття «криптовалюти»: міжнародний досвід. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2019. Т. 2. Вип. 1. С. 226–231.
6. Кремінський О. Правовий режим віртуальної валюти (криптовалюти) в Україні. *Path of Science*. 2020. Т. 6. № 4. С. 1001–1008.
7. Чаплян С. Виникнення засобів платежу та їх співвідношення із суміжними правовими інститутами. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. Вип. 7. С. 109–114.
8. В Швеції може з'явитися державна криптовалюта. *Економічна правда*. URL: <https://cutt.ly/bBINqk9> (дата звернення 11.10.2022).
9. Ярова К. Криптовалюта: визначення правового статусу в Україні. *Молодий вчений*. 2017. № 10(50). С. 1117–1120.
10. Бурдоносова М. Теоретико-правовий аналіз державного регулювання криптовалюти в Україні. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2019. № 1. С. 9–12.
11. Скрипник В. Місце криптовалюти в системі об'єктів цивільних прав. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. Вип. 8. С. 38–43.
12. Логойда В. Правовий статус криптовалюти в країнах Латинської Америки. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2021. № 4. С. 121–128.
13. Логойда В. Правовий статус криптовалюти в країнах Азії. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2021. Вип. 66. С. 96–102.

14. Ринок криптовалюти: як в країнах світу регулюють віртуальні активи. *Аналітичний портал Слово і діло*. URL: <https://cutt.ly/2BINjGn> (дата звернення 11.10.2022).

References

1. Spilnyk I., Yaroshchuk O. (2020). Instytualizatsiia kryptovaliuty: rehuliuвання, pravovyi status, oblik i opodatkuвання. *Mizhnarodnyi naukovyi zhurnal*. 2020. 2, 81–92.
2. Lohoida V. Perspektyvy vrehuliuвання pravovoho statusu kryptovaliuty v Ukraini. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu*. 2021. 63, 152–157.
3. Soloviova A. Pravova pryroda kryptovaliuty v Ukraini ta krainakh Kontynentalnoi Yevropy: teoretyko-pravovi pidkhody. *Molodyi vchenyi*. 10(1), 243–247.
4. Pro virtualni aktyvy: Zakon Ukrainy vid 17 liutoho 2022 r. № 2074-IX. *Verkhovna Rada Ukrainy*. URL: <https://cutt.ly/PBIB4WY> (data zvernennia 11.10.2022).
5. Mykhailovskiy V., Kostyuk O. (2019). Vyznachennia poniattia «kryptovaliuty»: mizhnarodnyi dosvid. *Naukovyi visnyk publichnoho ta pryvatnoho prava*, 2020. 2, 1, 226–231.
6. Kremynskiy O. Pravovyi rezhym virtualnoi valiuty (kryptovaliuty) v Ukraini. *Path of Science*, 2020. 6, 4, 1001–1008.
7. Chaplian S. Vynyknennia zasobiv platezhu ta yikh spivvidnoshennia iz sumizhnymy pravovymy instytutamy. *Pidpriemnytstvo, gospodarstvo i pravo*. 2020. 7, 109–114.
8. V Shvetsii mozhe ziavytysia derzhavna kryptovaliuta. *Ekonomichna pravda*. URL: <https://cutt.ly/bBINqk9> (data zvernennia 11.10.2022).
9. Yarova K. Kryptovaliuta: vyznachennia pravovoho statusu v Ukraini. *Molodyi vchenyi*. 2017. 10(50), 1117–1120.
10. Burdonosova M. Teoretyko-pravovyi analiz derzhavnogo rehuliuвання kryptovaliuty v Ukraini. *Aktualni problemy vitchyznianoї yurysprudentsii*. 2019. 1, 9–12.
11. Skrypnyk V. Mistse kryptovaliuty v systemi obektiv tsyvilnykh prav. *Pidpriemnytstvo, gospodarstvo i pravo*. 2018. 8, 38–43.
12. Lohoida V. Pravovyi status kryptovaliuty v krainakh Latynskoi Ameryky. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2021. 4, 121–128.
13. Lohoida V. Pravovyi status kryptovaliuty v krainakh Azii. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu*. 2021. 66, 96–102.
14. Rynok kryptovaliuty: yak v krainakh svitu rehuliuuiut virtualni aktyvy. *Analitychnyi portal Slovo i dilo*. URL: <https://cutt.ly/2BINjGn> (data zvernennia 11.10.2022).

Kateryna Kalachenkova, Bohdana Dovhan. Concerning the recognition of cryptocurrency as a means of payment in the territory of Ukraine: theoretical and legal justification.

The article is devoted to substantiation of expediency of legal consolidation of cryptocurrency as a means of payment in Ukraine. The scientific and legal positions in defense of the outlined issue with the corresponding argumentation were investigated. It was established that most scientists, formulating the concept of cryptocurrency or virtual assets, use the phrases «digital means of payment», «unit of value», «means of making payment», etc and the International Monetary Fund and

the European Central Bank interpret virtual currency through the phrases «digital expression of value» and «a type of unregulated digital money» respectively. It was determined that the primary function of cryptocurrencies is to make payments, and the refusal to qualify it as a form of money and the prohibition of its use as a means of payment contradict the direct purpose of this innovation. The analysis of the practice of regulatory regulation of crypto assets in foreign countries proves that many countries are favorable to the full or partial recognition of cryptocurrency as a means of payment, among them: Germany (a monetary unit and a form of private money), Sweden (a contractual means of payment), Japan (a means of payment), USA (a currency, a form of money, an object of money transfers in certain states) Canada (a means of settlement), Spain (an official payment system), El Salvador (a means of payment), Singapore (is recognized as a means of exchange accepted by society or its part as payment for goods or services or in repayment of debt obligations), Switzerland (is equivalent to foreign currencies), Finland (a financial instrument, transactions with which are considered private agreements). It was assumed that the deterrent of recognition of cryptocurrency as a means of payment in Ukraine is the threat of potential competition of cryptocurrency with the national monetary unit (hryvnia). It was emphasized that such an approach avoids immediate legal risks for the financial and economic system of the country, but it goes against the trends of legal regulation of crypto assets by the most developed countries with a democratic system, and also ignores their main purpose – to serve as a means of payment, an alternative to fiat currency. The conclusion was made about the expediency of legal recognition of cryptocurrency as a means of payment and the possibility of contributing to the filling of the state budget thanks to the payment with cryptocurrency thanks to the corresponding legislative changes.

Keywords: *cryptocurrency, virtual assets, crypto assets, a means of payment, a unit of value, electronic money.*